

כל נזירות הנשיא

אולי משום שעיקר תעסוקתה היא ב" תמרוקים. נוהגת חברת ברנט ברוט פארברדה, בבחירת הסרטים שהיא מפיקה (זהו ע"י סוקה הצדדי של החברה מזה כמה שנים), להקדיש תשומת-לב גדולה מן הרגיל למין הנשי. חיים אשל, הישראלי המנהל את הצד הקולנועי של החברה, יכול להצביע בסיוק על גירסה חדשה של הדה גאבלר שיצאה באחרונה אל השוקים, עם גלגדה ג'קסון בתפקיד הראשי, וכן על התוכנית להסרטה חיה של ויקטוריה ווהאל, הפמיניסטית שהציבה עצמה מועד מדה למישרת הנשיאות בארצות-הברית בתחילת המאה, כאשר בתפקיד הראשי מיועדת להופיע פיי דאנאווי.

אך קשה להעלות על הדעת סרט נשיי מובהק יותר מזה שהוציאה החברה לאור באחרונה, סרט שנקרא פעם אם המינור, ובגלגולו החדש יותר הוא נושא את השם הרגלים מגונים. הסרט מבוסס על רב-מכר בריטי בשם אם המינור מקרו, כתבה אותו הסופרת מיוריאל ספארק, ומאחרי מעשייה על מאבק-כוח לתפיסת המישרת הראשית במינור. הוא מהווה סאטירה צורבת על פרשת ווטרגייט וכל ספיחיה, כאשר את כל התפקידים של הגברים בחיים, ממלאות הפעם נשים לבד שות בשחורים. גזירות.

מיקרופונים במקום תשמישי-קדושה. הסיפור הוא בערך כזה: אם מינור ישישה נפטרה, ועל ערשה-הדווי היא מבקשת להבטיח שירשתה תהיה שייכת לפלג השמרני, כמוה. הסכנה הנשי קפת ליורשת הרישמית, אלכסנדרה, באה משני כיוונים. מצד אחד, אחת מסוסות המלחמה הוותיקות של המינור, גרטרוד, היטיבה למשוך בכל החוטים הפוליטיים; מצד שני, גזירה צעירה ששמה פליסטי (בעברית - אושר), הדוגלת בשינויים מרחיקי-לכת במינור ומפעילה חלק מהם עוד לפני שהנהגו רשמית. כך, למשל,

פריץ החתול - מיסגל מצויר

כבר אינו אומר הרבה לצופים. עם זאת, כל מי שרוצה בכל-זאת לראות את פריץ משגל נערה פורטור-ריקאית (מצוירת גם היא) ונהנה מעצם העובדה שהוא יכול לצפות במשהו שטום וג'רי לא העזו מעולם לעשות, יכול למצוא את מבוקשו זה בסרט.

נון הבית הלבן אל השחור

תשעה גלגוליו האינטי-מיים של פריץ החתול (רויאל, תל-אביב, ארצות-הברית)

— אחרי ההצלחה המיסחרית המדהימה של הרפתקות פריץ החתול על מסך הכסף, החליט האיש שהפיק אותו, אז, סטיב קראנץ, שצריך לחלוב את הפרה נותנת החלב, ולהמשיך בהפקת הרפתקות נוספות של החתול החשקן, התאוותן והאופנת.

אלא שמי שביים את הסרט הראשון, ראלף באקשי, לא שש להמשיך בשיתוף הפעולה. הוא עשה סרט בשם עור שחום שלא הוצג בישראל, עשה שקראנץ השתמש בכמה מן הציירים האחרים שעבדו בשבילו כדי להפיק את האפואיאה הנוכחית, שבה פריץ נוטל שוב סמים, שוכב עם כל חיות הגן, שותה לשוכרה ודוחף חוטמו לכל תר-פעה-שבאומה המזדמנת לפניו.

אשר לטכניקה של האנימציה, נדמה כאילו היא משוכ-ללת פחות מזה של פריץ החתול אשר השתדל כמיטב יכולתו לשחזר, בציוריו, את אוירת שכונת העוני, לפי צילומים מדוקדקים שנעשו תחילה. הפעם, ההתפלשות ברפש היא שיגרתית יותר, וביקור אצל פילוסוף-אשפתות שהוא מת-רומם לפניו, הלכה ולמעשה, אחרי שהתגורר בפחי זבל,

לדעת

להתבונן בילד

דמי כיס (סטודיו, תל-אביב, צר-פת) — פרנסאה טריפו תוזר אל ימי נעוריו, אל סרטיו הראשונים,

השובבים ו-400 המלקות, בקיצור — אל עולם הילדות והילדים. אלא שדברים רבים השתנו ב-18 השנים שחלפו מאז, וביניהם גם גישתו של טריפו לתקופה זו של החיים. אמנם, האהבה העצומה לילדות נשאר עינה, החיבה, האהבה, הסלחנות מאפיינים אותו גם היום, והמבט הרגיש המצליח לקלוט בתגובותיו של ילד את מחשבותיו הכמור-סות ביותר, אולי אף התחדד. מצד שני, בימים הרחוקים ההם דיבר טריפו על ילדות בגוף ראשון, תוך הזדהות מלאה עם הילדים שבסרטיו. היום, נושא דבריו הוא מורה וב-דרשה לפני תלמידיו, ביום האחרון ללימודים, הוא מביע בנאמנות את היגיוני-לבו של טריפו עצמו, כשהוא מדבר הפעם אל הילדים, ולא בשם הילדים.

מה שיש לטריפו לומר הוא שהיחס המעוות לילדות, חוסר-האונים, או חוסר-העניין או חוסר הרגישות של ההורים, כולם מותירים את עיקבותיהם על הצאצאים היכים, שלמרות הגיל והגודל הם בעלי רצון משלהם, תשוקות ושאיפות משלהם, והתעלמות מכל אלה גובלת, בסופו של דבר, בעיני טריפו, באפלייה. אהבתו של טריפו לבני-מינו, תכונה נדירה כלי-כך בקול-נוע היום, בולטת בכל תמונה בסרט, וכישרונו לעבוד עם

אחד הגיבורים הצעירים של "דמי כיס"

ילדים ולהדריכם בצורה הנכונה, הופך את ההתבוננות בזאטוטים לחוויה מתינה, למרות שאין בסרט עלילה אחת רצופה אלא זהו אוסף של תקריות, המובילות בדרך עקלקלה, מגלויה הנשלחת מילדה לילד עד לנשיקה הראשונה בחופש שלאחר-מכן.

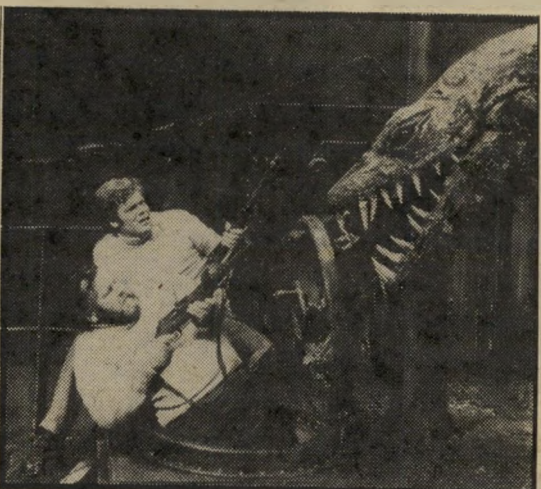
לא לפחד כנופלצת

היבשת השישית (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) — אדגר רייס בארוז לא היה הסופר האינטלי-

גנטי ביותר של המאה, כפי שגילו בוודאי כל קוראי טרוזן, ומכאן שגם סיפורו על יבשת שישית דימונית, אינו מצטיין בתבונה רבה. אבל, כידוע, התברך האיש בדימויו פורה וזו, למעשה, גם מעלת ההרפתקה העומדת ביסוד סרט זה. מעשה בצוללת גרמנית המטביעה אונייה של בנות-הברית, במילחמת-העולם הראשונה, ושובה כמה מאנשיה. אחרי כמה הפיכות והפיכות-נגד של השילטון בצוללת, היא מתגלגלת ללא-מישם דרומה, ומגיעה למקום מיס-תורני שאין גישה אליו, מקום שמבחוץ נראה כאי ענק שומם, ואילו תוך חדירה מבעד למערה תת-קרקעית, מגיעים אל תוך האי. אז מתגלה יבשת שבה ממשכים לחיות עד עצם היום הזה הדינוזאורים ואחיהם לתקופה, כאשר הנהר הנשפך ביבשת זו, מוביל למעשה את מקור החיים.

כל זה העניק אפשרויות רבות למחלקת הפעולות של חברת לאיון הבריטית, ששיחזרה מיפלצות של תקופת-האבן, בכל המרץ ובכל הקרטונים שעמדו לרשותה. ילדים או צופים שאינם רגילים לתעלולי-קולנוע, אולי יתרגשו מן המראה של המפלצות האדירות לכאורה, אולם במבט שני צריך לציין שהן הבנייה שלהן, והן התנתנו, אינן מן המשוכללות ביותר. אשר לתורת קידום הגזע, כפי שהיא באה לידי ביטוי בחוות-הדעת של איש תקופת-האבן הנשבה

מיפלצת ומקלור - הדינוזאורים באים

עלידי אנשי הצוללת, יש בהם מן ה"עומק" ו"המקוריות" שאיפיינו גם את טרוזן.

אבל למי שחושק במעללים נוסח דיסני על מסך רחב, ולא רק בשעה המוקדשת לכך בטלוויזיה, ואינו דורש יותר מדי — עשויים לבוא על סיפוקם.

אדית אבנס ב"הרגלים מגונים" אם המינור מתה

היא מוצלת כל הזדמנות כדי לעבור, בחברת כומר צעיר, בקירבת הגורן. אלכסנדרה, הנעזרת במישמר ותיק ונא-מן של נזירות התומכות בה, משמר שי-מצטיין בנאמנות יותר מאשר בתבונה, מחליטה שעל-מנת להבטיח את כהונתה, יש צורך דחוף להקליט את יריבותיה ללא ידיעתן. מיקרופונים נשתלים לשם כך בכל אביזרי-הקודש במינור, וכדי שי-גרטרוד המגוסה לא תהווה סכנה, היא נשלחת מייד לכל מיני משימות-ייצוג מ-עבר לים, שם היא יכולה להתחבק עם כושים ולהשכין שלום במיורת-הרחוק. תוך זמן קצר, כשהיא מצוידת בקלף-סות של פליסטי הצעירה, שבהן היא חרשפת את סטיותיה מן החוקה הקשוחה של המינור, ובצילומים שלה בחברת הכור-מר היישובי, במצב שאינו מותר ספק בקשר לעיסוקים באותו רגע, חשה אלכי-סנדרה את עצמה שולטת במצב. על-מנת לחסל את יריבתה באופן סופי, יוזמת אלכסנדרה פריצה לקיתוניה, שם